

[Boligministeren.]

tiativ på et område som dette, et ret nyt område i lovmæssig henseende, kunne der blive mange forskellige holdninger. Indlæggene bar præg af – og det var vel det gennemgående – at alle var enige om, at der skulle gøres noget ved dette problem, men der var ikke mange, der var enige om, hvad man skulle gøre for at løse problemet. Det, der har været min drivkraft for at komme med dette lovforslag, har netop været, at nu har vi her i folketinget og uden for folketinget så længe snakket om byggefejl og byggesjusk og beklaget, hver gang vi ser den ene familie efter den anden købe noget, der ikke svarede til forventningerne og heller ikke var det, man kunne forvente af det, man har købt. Vi har set de økonomiske tragedier, som disse familier er kommet ud i, når de én gang i deres liv skulle investere i det meget store gode, der hedder eget hus, og vi har stået og måttet sige: loven hjemler ingen mulighed for at hjælpe jer. Gå til domstolene, eller hvor man nu ville henvise disse stakkels mennesker til.

Derfor skal dette lovforslag ses som et forsøg på at klare disse problemer, og det er givet, at det udvalgsarbejde, der vil følge efter denne første behandling, vil afføde masser af spørgsmål, som vi naturligvis også vil være villige til at svare på.

Jeg skal her meget kort gennemgå nogle af de spørgsmål, som er rejst. Fru Dorte Bennedsen rejste spørgsmålet om et længere åremål, og det er naturligvis et relevant spørgsmål. Man kunne overveje, om de 5 år skulle forlænges til 10 år, men her er der så det, at en 10-årig forsikringsordning, garantiordning, vil være meget dyrere end en 5-årig ordning. Det er en afvejning af det økonomiske i forhold til det nødvendige, og de mange organisationer, som står bagved, har altså i enighed valgt at foreslå de 5 år.

Om funderingsskaderne, som flere har været inde på, er det jo i bemærkningerne til lovforslaget nævnt, at det er noget, vi stadig væk arbejder med og gerne vil drøfte med udvalget.

Så nævnte hr. Hovmand og flere andre, at det kun omfattede de typiserede huse, og at ikke-typehuset altså ikke var med. Det er også korrekt, som hr. Hovmand gav udtryk for, at Håndværksrådets stilling til dette lovforslag har ikke været særlig positiv. Som den eneste af organisationerne har den ikke været særlig po-

sitiv. Men jeg kan ud over det, der står om det, tilføje, at jeg har modtaget en henvendelse fra Håndværksrådet, efter at lovforslaget om deklarering af typehuse er fremsat, og i denne henvendelse foreslår Håndværksrådet, at lovforslaget suppleres med en generel forsikringsordning for de enfamiliehuse, der ikke er typehuse. Hermed skulle man ligestille typehusene og de individuelle huse, hvad angår forsikring mod fejl og mangler.

Jeg vil godt sige, at jeg ser meget positivt på dette forslag og har gjort det helt fra første færd. Håndværksrådet og boligministeriet er nu gået i gang med at se nærmere på de muligheder, der vil være for at gennemføre en sådan generel ordning vedrørende forsikringen, og jeg vil gerne have lov til at vende tilbage til spørgsmålet under udvalgsarbejdet.

Jeg har også, som det er nævnt, givet udtryk for, at dette efter min opfattelse er en start; det er at tage fat i et hjørne af et meget stort problem, og jeg håber, at vi ved det videre arbejde, ikke i denne samling, men fremover, kan komme videre end det, forslaget her bygger på.

Når man på den ene side kan komme med påstande om, at dette lovforslag er en konkurrenceforvridning over for de huse, der ikke er underkastet ordningen, og på den anden side komme med påstande om, at denne ordning fordyrer de huse, der er underkastet ordningen, på en urimelig måde, må jeg sige, at begge påstande i hvert fald ikke kan være korrekte. Hvis der er den fordyrelse i det, som nogle påstår, kan der jo ikke være nogen konkurrence over for dem, der ikke bliver belastet af denne fordyrelse.

Jeg mener ikke – det er til hr. Bachs bemærkninger – at der her er tale om at give en falsk tryghed. Jeg vil også godt sige både til hr. Hovmand og andre, der har været inde på frivillighedsprincippet, at dette princip har jo været forsøgt, både hvad angår deklARATIONEN, og hvad angår forsikringen, og lidt skibbrud. Det har ikke løst problemet. Det måtte ophøre, det var altså ikke vejen frem til at beskytte forbrugeren, og derfor har der været denne brede enighed imellem alle organisationerne på nær Håndværksrådet, som er interesseret i dette, og Forbrugerrådet står også helhjertet bagved. Det er jo i øvrigt Forbrugerrådets betænkning, lovforslaget bygger på. Jeg vil meget gerne i udvalget prøve at imødegå nogle af de misfor-